SENTINELA

ANUL II, Nr. 31
20 Iulie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

Înfrângerea balaurului bolşevic

De când există omenirea, nu s'a pomenit niciodată un front atât de întins — o campanie atât de uriaşă şi îndreptăţită, ca războiul pe care-l duce astăzi Germania şi aliaţii săi contra bolşevismului.

De sus, dela Marea Baltică şi până jos, la Marea Neagră, vitejii apărători ai crucii şi civilizaţiei au pornit în iureş năprasnic asupra balaurului roşu, cu limbi de foc şi duh necurat de iad.

Asemenea Sfântului Gheorghe care a răpus balaurul din Biblie, tot astfel soldaţii germani şi români, uniţi prin frăţia de arme a câmpului de luptă, au purces să răpue fiara care fuge mâncând pământul.

Toate popoarele Europei care cred în Dumnezeu şi într'o lume mai bună au ţinut să ia parte la doborirea bolşevismului.

Ostaşii români s'au arătat demni de gloria vitejilor lui Ştefan Vodă şi Mihai Bravul, stârnind admiraţia camarazilor aliaţi.

Ne plătim azi cu vârf şi îndesat umilinţa pe care am îndurat-o anul trecut din partea hoardelor asiatice.

Trăiască frăţia de arme germano-română!

Să cucerim victoria!

Camarazi germani și români,

Cea dintâi mare bătălie a uriașei cruciade pornite împotriva bolșevismului s'a încheiat: după crâncenele ciocniri dela Lemberg și Bialistock, luptele de lângă Minsk au pus capăt unor furtunatice frământări. Patru sute de mii de prizonieri, aproape un milion de morți și răniți, multe mii de tancuri nimicite, de aeroplane distruse și de tunuri pierdute, iată rezultatul acestei epocale cruciade pentru bolșevism.

E meritul vostru, neînfricați camarazi germani! E gloria voastră, bravi luptători germani! E destinul vostru de a vă purta armele pe tot cuprinsul Europei, de a izbi peste tot locul unde vrea să se încuibe răul, de a birui oriunde ați izbit.

Drăceștile forțe ale comunismului sovietic au îngrămădit ziduri peste ziduri, beton peste beton, fort peste fort, tancuri peste tancuri, oameni peste oameni — dintre cei mai devotați nefericitului lor regim de jaf, necredință și crimă: totul a fost zadarnic!

Meșteșugul vostru militar a dărâmat zidurile, siguranța voastră de viitor a spart betonul, încrederea voastră în șefi a străpuns forturile, dragostea frățească dintre voi a făcut să amuțească tancurile, disprețul împotriva morții a biruit valurile de dușmani, a frânt milioanele de oameni mânați în luptă doar de frică, de ură și de criminală ambiție.

Noi, ostașii români, vă prețuim, vă admirăm și vă iubim, camarazi germani! Ne uităm la faptele voastre și rezultatele lor. Voi ați dobândit în ochii noștri înfățișare de uriași, încât eroii cântați în povești și în cântările vechilor popoare rămân niște pitici pe lângă voi.

Așa vă văd și așa vă prețuesc camarazii voștri români!

Așa v'au cunoscut în bătălii: lei neîmblânziți, vulturi falnici, făuritori ai victoriei.

Potrivit pildei voastre, și noi, ostașii români, pășim pe aceleași urme, ne străduim să vă ajungem, luptăm să câștigăm prin grele jertfe de sânge, numele de eroi cu care așa de mândru și drept vă împodobiți voi, camarazi germani.

Luptăm ca împreună să câștigăm victoria!

Pentru înălțarea neamului nostru, pentru libertatea fraților noștri, pentru descătușarea și întărirea sfintei credințe creștine, luptăm să cucerim victoria!

Strânși în aceeași camaraderească îmbrățișare, țelul nostru este victoria!

Trăiască victoria!

S.

„Nu vărsați lacrimi pe mormintele Eroilor, ci mai curând slăviți-i în cântece, așa ca faima numelui lor să rămână un ecou prin legenda veacurilor".

REGINA MARIA
(1917)

D-l General Ion Antonescu aduce luptătorilor recunoștința României

ORDIN DE ZI

Aduc Aviației, Corpului 5 Armată și Diviziilor 21 și de Gardă, recunoștința României pentru lupta și rezistența lor eroică din ziua de 12 Iulie.

Mă închin respectuos în fața morților și mulțumesc luptătorilor pentru bravura lor.

Comandanții, ofițerii și ostașii aviației și Corpul 5 Armată au binemeritat dela Patrie.

Conducătorul Statului și Comandantul de căpetenie al oștirii,

GENERAL ANTONESCU

Inimă ostășească

Ostași germani, ostași români,

Înfrățiți pe câmpiile de bătaie, luptați camaraderește, umăr la umăr, luptați așa cum spune cântecul nostru: ca niște pui de lei! Luptați cu un dușman mult mai numeros și apărat de adevărați monștri de fier și oțel, apărat de tot ceea ce știința și iscusința oamenilor a pus la îndemâna războiului ca să sdrobească și să distrugă pe adversar.

Și cu toate acestea pretutindeni sunteți biruitori, pretutindeni smulgeți cu bărbăția și curajul vostru victoria, și înălțați cu vigoare drapelele țărilor noastre, încununate de glorie. Toate zidurile de oțel și cremenele ridicate de inamic în fața voastră le sfărâmați cu energie și treceți înainte peste toate liniile de apărare, peste toate zăgazurile întinse în fața iureșului vostru ca niște flăcări de trăznet.

Ce taină dumnezeiască vă deschide năvalnic drumul înainte?

Ce săbii de foc v'arată calea, și ce puteri nevăzute vă duc din biruință în biruință?

Dragi ostași germani și români, e inima voastră, e sufletul vostru în care arde flacăra dreptății neamului și a intereselor superioare ale omenirii.

Aceasta este puterea supraomenească ce vă duce la glorie. Ea răstoarnă munții, topește fierul, macină cremenea și dă vieață obuzului trimis de voi să pedepsească și să facă dreptate. Ea dă vieață baionetei și cântă în ropotul mitralierelor.

Dreptatea aceasta sfântă, ale cărei raze vă dogoresc inima, e mai puternică decât oțelul pus în slujba silniciei dușmane.

Voi apărați credința unei lumi întregi.

Voi apărați toate podoabele pe care dumnezeirea le-a dat sufletului omenesc.

Voi apărați adevărul și dreptatea.

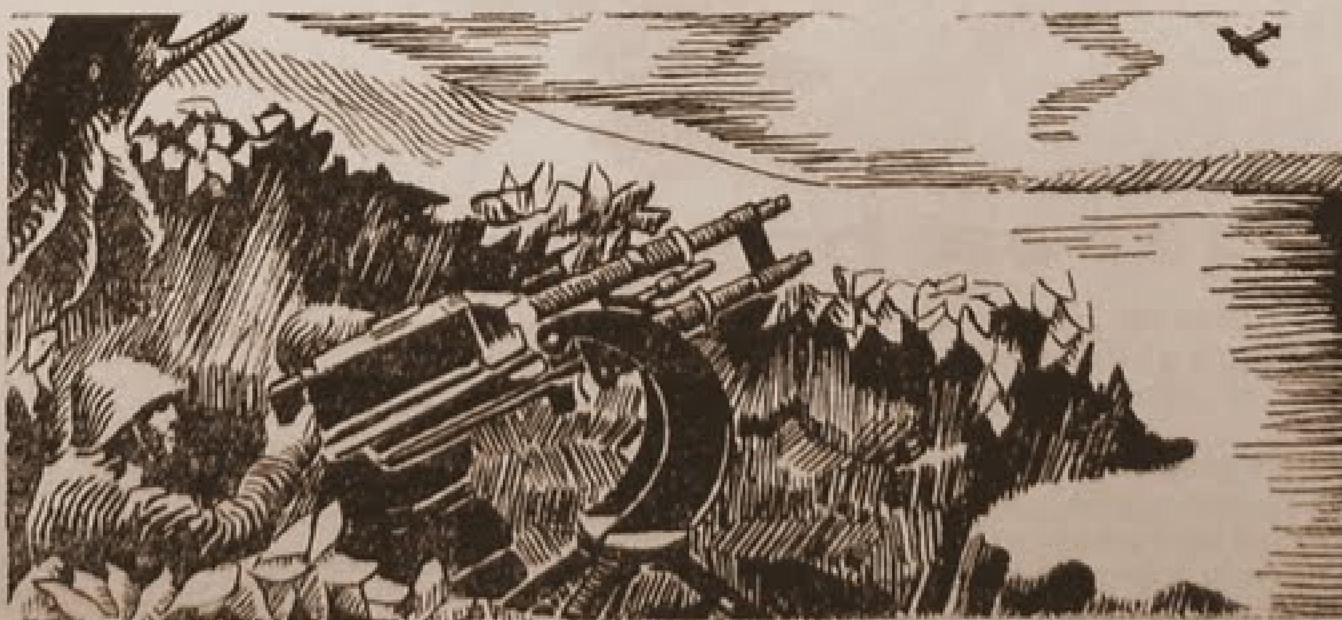
Aceasta este puterea care vă duce la victorie! Luptați împotriva barbariei, împotriva minciunei și împotriva necinstei. Oțelul și fierul, fulgerul și trăsnetul pus în slujba unui asemenea inamic, n'are vieață, n'are suflet, n'are inimă.

E mort.

Inima voastră ostășească, purtată pe aripile sfințite ale dreptății și adevărului, inima voastră ostășească trece biruitoare înainte!

De aceea, neamurile voastre vă vor purta recunoștință veșnică. Neamul românesc, cinstindu-și eroii va preamări în eternitate lupta și jertfa voastră, ostași germani, ostași români, pentru propășirea și înălțarea scumpei noastre patrii.

E. B.

Camaraderia româno-germană

Reporterii germani de războiu, care au fost pe frontul de luptă româno-german comandat de d-l general Ion Antonescu, povestesc cu însuflețire despre vrednicia ostașilor noștri și nu contenesc a scoate înainte dovezi despre camaraderia ce s'a legat între soldații români și cei germani. Așa, corespondentul de războiu Hans Georg Rahm scrie că mare mulțumire au soldații germani să constate cât de săritor și câtă omenie arată soldații noștri în toate împrejurările. Pe front e adevărată frăție, fie că ea se vede în lupta cot la cot împotriva sălbătăciei bolșevice, fie că se vede în clipele de repaos, în bivuacuri sau în adăposturi.

Iată ce povestește ziaristul german despre camaraderia de arme românogermană:

„Alături de unitatea noastră luptă o divizie românească. Ea are azi de îndeplinit o misiune grea: să cucerească până în cursul serii o poziție înaltă, apărată cu strășnicie. La posturi de comandă domnește o activitate vie. O trupă de radiotelegrafiști germani și-au instalat antenele în grădina, care înconjoară casa țărănească. Cu un comandant de divizie și un tălmaci stă ofițerul german de legătură în fața unei hărți, pe care înseamnă ultimele mișcări ale inamicului. Se primesc ordinele de atac. Afară mărșăluesc rezervele și peste tot domnește o atmosferă liniștită în camera boită în alb, din care pornesc pentru moment ordinele de atac.

„Pe ogorul, prin care duce drumul către front, sunt ascunse, după toate regulele, în câmpurile înalte de fasole, ustensilele auxiliare și coloanele de aprovizionare. Aici domnește acelaşi tablou ca la soldații noștri, la o distanță de câțiva kilometri. Unii curăță armele și ustensilele sau se îngrijesc de cai. Servanții de mitralieră stau atenți la mitralierele lor. In ultimile rânduri ale pozițiilor înaintate se vede pe câmpia plană îndărătul nostru, printre grupe de pomi și de case, spre locurile unde stau bateriile grele. Gurile de foc sunt mai luminoase decât razele solare, care se întind deasupra câmpiei. Fără întrerupere tunurile trag salvele lor de foc.

„6 avioane Rata trag dintr'un nor asupra pozițiilor de artilerie. Din ele pocnesc tunurile cu tragere rapidă, dar cu viteza unui trăsnet i-a atins apărarea și pernele de foc ale artileriei atiaeriene îi înconjoară din toate părțile. Unul se retrage cu o limbă lungă de fum spre frontul roșu, celelalte se întorc. Vor încerca să facă al doilea sbor? După un sfert de oră, pe poziția artileriei românești nu se mai vede nimic din ei.

„Prin câmpuri de cereale și de porumb verde se grupează câte 12 până la 20 de infanteriști în poziție de atac. Căștile lor le-au uns cu clei, iar tărnăcoapele se lovesc sunând de măștile de gaz. După 14 zile de luptă au și ei experiența războiului. Unul sau altul dintre ei mai poartă afară de armă și o mitralieră de mână.

„Arătătoarele de ceasuri își încep cursul. In curând vor prelua tonul armele de luptă apropiată. Artileria sovietică încearcă să distrugă atacul românesc, dar în zadar. Sunetul luptei se îndepărtează urmat de către bubuitul artileriei anticar. Călăreții însărcinați cu comunicarea știrilor străbat câmpul.

„Pentru fiecare soldat român acest războiu constitue o cauză sfântă. Doar victoria va readuce Basarabia și eliberarea de pericolul insuportabil care domnește de cealaltă parte a Prutului. Dar camaradul de arme german nu va uita niciodată de țăranul român, care a jurat credință comandantului său suprem, Generalului Antonescu. Deși soldatul îmbrăcat în tunica brună nu înțelege limba celui îmbrăcat în tunica sură, el știe totuși că are într'însul un camarad, alături de care va învinge".

HANS GEORG RAHM

Regina Maria

Regele Ferdinand

Două comemorări: Regina Maria — Regele Ferdinand

Trei ani se împlinesc în ziua de 18 Iulie de când şi-a dat sufletul întru Domnul regina Maria şi patrusprezece ani se încheie la 20 Iulie dela stingerea din vieaţă a regelui Ferdinand I.

O pereche regească deapururi proslăvită de întreg neamul românesc, ale cărui destine le-au slujit cu lealitate eroică, cu jertfire de sine, cu nesfârşită iubire pentru poporul care i-a aşezat pentru vecie în inima lui.

Reginei Maria, cea bună, neclintită şi biruitoare, şi Regelui Ferdinand Intregitorul le-a fost dat să fie împlinitorii visului milenar de reconstituire a unităţii noastre naţionale.

Le-a fost dat!... Dar, ei au şi vrut, cu nestrămutare, să reînmănunchieze, sub un singur sceptru, mădularele răsluite ale naţiunii române.

Spunea atât de frumos şi atât de atingător pentru sufletele româneşti, marele Suveran, în clipa solemnă a încoronării dela Alba-Iulia: *„Cea dintâi grije a Noastră a fost ca Neamul, în fruntea căruia M'a aşezat Pronia cerească, să nu piardă prilejul de a-şi asigura dreptul de a trăi netrunchiat şi de sine stătător. Luptele, jertfele şi toată truda generaţiilor trecute, care dealungul vremurilor au izbutit să înalţe treptat, dar sigur, clădirea trainică a Statului nostru independent, Imi luminau zarea şi Imi întăreau sufletul întru împlinirea datoriei Mele sfinte de Domn şi Rege".*

Iar Marea Regină scria aceste duioase şi atât de îndreptăţite cuvinte, în Noemvrie 1918, când nimic nu mai putea zădărnici visul nostru de veacuri, visul de aur:

„Măreţ este ceasul împlinirilor, măreţ ca şi ceasul naşterii — şi ca mama care îşi iubeşte copiii, cu atât mai dragi cu cât i-a fost mai mare chinul şi suferinţa pe care le-a îndurat cu ei, Te rog poporul meu, dă-Mi şi Mie un loc printre cei care au întocmit o Românie mai mare şi mai bună, pentru care am luptat cu toţii împreună, în care avem o înflăcărată credinţă, Eu cu voi toţi"...

Şi poporul n'a uitat, şi nu va uita niciodată în curgerea veacurilor, partea ce se cuvine acestor glorioşi Suverani la ctitorirea României Mari, la aşezarea liberă a românismului în fireştile sale hotare.

Cu cât vor trece anii, cu atât mai superbă şi mai luminoasă se va înfăţişa Domnia Lor, întemeiată pe adânca pricepere a năzuinţelor noastre naţionale, pe o neţărmurită dragoste de Ţară şi pe grija statornică şi atentă de nevoile sociale ale poporului.

Vrednici urmaşi ai Regelui Carol I şi Carmen-Sylvei, Ei n'au sporit numai strălucirea Dinastiei naţionale, dar i-au consolidat temelia, punând-o la adăpost de toate furtunile.

Contopiţi în cuget şi simţire cu poporul român, l-au ocârmuit cu înţelepciune, i-au străjuit vitejeşte interesele pe timpuri de restrişte, i-au sporit patrimoniul şi i-au asigurat un viitor mândru. Au moştenit o tradiţie voevodală şi au cinstit-o.

După o domnie rodnică şi o trăire, fără pată şi prihană, Ei îşi dorm acum somnul de veci în sfânta mânăstire dela Curtea de Argeş, sub lespedea voevodală, lângă nemuritorii Lor înaintaşi de pe Tronul României.

Pe această lespede îşi apleacă frunţile, cu recunoştinţă şi pietate, românii de pretutindeni, în zilele de pioasă comemorare a trecerii la cele veşnice a Suveranilor întregirii româneşti..

Soldt. t. r. VOITEC ŞTEFAN

Ostaşii Mei,

Aţi stat ca un zid neatins de desordinea vecinilor voştri şi aţi apărat cu piepturile voastre ţara aceasta care este a voastră!

Cu astfel de suflete sunt câştigate biruinţele şi sunt scrise faptele mari în istorie şi cu astfel de suflete naţiunile îşi câştigă libertatea şi unitatea.

Viitorul este în mâinile lui Dumnezeu, însă binecuvântarea lui se va coborî asupra acelora care au rămas statornici în credinţa lor neclintită, biruind suferinţa şi durerea, nesocotind niciodată şi având înaintea ochilor numai sfârşitul cel mare.

Imi sunteţi dragi, ostaşii Mei, şi sunteţi vrednici de iubirea Mea.

REGINA MARIA
(1918)

„Chemat prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională a fi urmaşul marelui întemeetor ce Mi-a lăsat ca sfântă moştenire simţământul de iubire şi credinţă al unui întreg popor, găsesc în dragostea Mea pentru neam puterea de a păşi fără şovăire spre îndeplinirea marei, dar grelei Mele sarcini...

„Sunt sigur că însufleţiţi de acelaşi înalt patriotism, Românii vor şti şi în viitor să dea Tronului şi Ţării unirea în cugetare şi acţiune, care este singura chezăşie a unei sănătoase propăşiri naţionale".

REGELE FERDINAND
(la urcarea Sa pe Tron, 1914)

LETOPISEŢ

— In amintirea Reginei Maria —

Avut-a ţara'n leaturi o Domniţă
Frumoasă, făr'asemănare'n lume,
Care-a luptat cu sârguinţ'anume,
Tot neamul românesc să-l fac'o spiţă.

Era pe-atuncea ţara mică foarte,
Dar după vrerea-I ostenea s'o facă
Şi mare şi frumoasă ca să placă,
Aşa cum scris-a mâna Ei în carte.

Iar când plinitu-s'a întreg hotarul
Şi'ntorlocatu-s'au fraţi la olaltă,
In Alba Iulia, în strana'naltă,
A fericire a băut paharul....

Ci, când a fost să plece dintre vii,
După pohtire zis'au ca s'o 'mpartă:
Să-I stee trupu-acolo'n ctitorii,
Iar inima, să cânte ţării poartă.

Aidoma s'a împlinit chemarea
Aceleia care-a ştiut s'o'nfrunte:
Spre Argeş, trupul a plecat, la munte,
Iar inima, să cânte lângă marea....

Dă Doamne'ntre hotarele fireşti,
Aşa, cum le-a'ntrupat Doamna Maria,
Să-I readucem inima şi glia,
In ctitoria ţării româneşti.

Cpt. rez. D. IOV

...„N'am nicio avuţie să vă las; ceea ce cu atâta mărinimie mi-aţi dăruit, am cheltuit între voi; am înfrumuseţat acele locuri unde mi-a fost dat să trăesc, dacă toate cele frumoase îţi vor aminti de mine, Poporul meu, atunci voiu fi îndeplin răsplătită de dragostea ce ţi-am dăruit-o, fiindcă frumosul Mi-a fost un crez"...

(Din Testamentul Reginei Maria)

„...Cu gând duios şi cu inima plină de dragoste, Regele vostru îşi aminteşte de aceia dintre voi care dorm înfrăţiţi în ţărână somnul de veci.

...Lumea întreagă se uită la voi, iar Ţara întreagă se sprijină pe voi ca pe scutul ei. Cu Mine, iubiţi ostaşi, ea aşteaptă să faceţi zid din piepturile voastre spre apărarea Ţării noastre scumpe, să duceţi drapelele române la izbândă".

REGELE FERDINAND
(1916)

Soldați români luând masa

TREI ȘOIMI

Ceas de seară. Cina după o zi grea. Se trecuse Prutul în punctul X și acum, după organizarea nouei poziții, la adăpostul unei coline, băeții se ospătau și glumeau.

Dela postul de observație dindărăt se semnalează un curier. Este adus îndată și cercetat de locotenentul de rezervă T., comandantul companiei.

— Băieți, e nevoie de trei oameni, dibaci și hotărîți de orice pentru o treabă grea. Cine se simte în stare să fie îndrăzneț ca un lup și viclean ca o vulpe, să iasă înainte!

Intreaga companie se apropie un pas.

— Sunt mândru de voi — spuse comandantul care nu se aștepta la un asemenea răspuns. Voiu alege eu, la întâmplare.

— Tu Marine, tu Costea, tu...

— Și eu, Domnule Locotenent. Eu trebue să mă duc că am o răfuială acolo. Vă rog să mă iertați, dar trebue să mă alegeți și pe mine. M'or lăsa și camarazii, — glăsui ieșind din rând un flăcău înalt de doi metri.

Era Ilie Arbore, un basarabean tăcut, cu ochi cuminți, albaștri ca cerul, care fugise de urgia bolșevică anul trecut și care de dimineața, la trecerea Prutului, fusese cel dintâi care se grăbea să pună piciorul pe mal.

Comandantul se învoi și tustrei aleși fură luați deoparte pentru lămurirea a ceea ce aveau de făcut. Mai era o bună bucată de vreme până ce aveau să pornească. Costea și Marin mai puseră nițel capul jos, doar Ilie nu putea ațipi. Ii luceau ochii ca de pisică și se frământa și pufăia din tutun.

Un ceas după miezul nopții. Pozițiile bolșevicilor, din dreapta locului unde ne aflam, începură să trosnească sub loviturile artileriei noastre.

Cei trei erau acum gata, numai în tunici, fără ranițe, fără pușcă, numai cu pistoale automate. Locotenentul strânse mâna fiecăruia, le mai șopti ceva în taină și îi petrecu până la postul înaintat din stânga.

Acum oamenii se lăsară, una cu pământul și ca niște omizi, se făcură nevăzuți pe brânci, în beznă.

Trecură minute lungi și grele ca întunerecul, pe care o sută de ochi îl iscodeau să afle o mișcare, o veste.

Deodată câteva împușcături, apoi din nou liniște. La vreo jumătate de ceas, o mogâldeață se ivi și îndată a doua, apoi a treia.

Costea și Marin se întorceau cu un prizonier bolșevic. In timp ce acesta e cercetat, băieții povestesc cum l-au pierdut pe Ilie.

— Ne-am tîrît tiptil până aproape de poziția rusească. Am zărit sentinela. Dintr'un salt Costea-i puse un braț în jurul gâtului și pistolul în tâmplă. Moscalul nu mai zise nici pîs. L-am legat după cum se vede și am pornit înapoi. Ilie se tot depărta. Am strigat la el, dar ia-l de unde nu-i. Deodată am auzit niște împușcături. Se vede că rușii au prins de veste și l-au răpus.

Nici nu termină Marin vorba că o namilă de întuneric se ivi pe culmea colinei. O împușcătură, o somație și glasul lui Ilie tună:

— Stați bă! Ce-ați căpiat? Eu aduc plocoane și voi mă ucideți?

Un chiot de bucurie fu răspunsul, iar Ilie dădu drumul la doi bolșevici pe care-i târa de gît sufocați.

— După ce iștia — și arătă spre Marin și Costea — au descotorosit locul de ăstlalt — și arătă spre rusul adus de cei doi — m'am târît binișor mai departe. Bolșevicii își făceau catrafusele. Se vede că așteptau bombardamentul de colo să le vie și lor pe cap. Unul câte unul se strecurau printr'un șanț și dispăreau în beznă.

Văzând că-mi pierd prada m'am ridicat, am scos pistoalele și am tras. S'ar fi crezut înconjurați că au luat-o la fugă. Cu greu i-am ajuns p'ăști doi, le-am pus mâna'n gât și iacă-i.

I-o judeca Domn'locotinent acu', grăi namila, ștergându-și fruntea de nădușeală.

Apoi, mormăind mai mult pentru sine:

— Pornirăm la treabă trei, nu era rușine să aducem mai puțini?

Locot. rez. CORNELIU RĂDULESCU

MOTOCICLISTUL

L-am văzut!

Călare pe năzdrăvana lui mașină, părea pe calul înaripat din poveste, care scoate flacări pe nări, se înalță până în slăvile cerului și sboară ca vântul și ca gândul.

Alergând cu peste o sută de kilometri pe oră, motociclistul face una cu mașina lui, un singur trup și un singur suflet: pare că oțelul mașinii a trecut în trupul omului, că voința dârză a omului a însuflețit fierătaniile mașinii.

Fiecare în parte e o ființă. Impreună, alcătuiesc o minune.

Iată-l! Cu fața încordată, cu ochii scânteietori, dă frâu slobod mașinii năzdrăvane și nu cunoaște piedică, oprelişte, oboseală, ori neputință.

Voește și vei putea!

Grav, sigur de sine, mândru și aprig, motociclistul are o misiune de împlinit, un ordin de transmis, o taină de comunicat. El simte și înțelege că, în această clipă, în mâna lui stă cheia situației: de dânsul, de felul cum el va duce la bun sfârșit sarcina ce i s'a încredințat, atârnă sute și mii de vieți, și, poate, însăși soarta bătăliei.

Acum, se întoarce cu aceeași iuțeală de peste o sută de kilometri pe oră; dar satisfăcut, liniștit, stăpân pe împrejurări și pe năzdrăvana lui mașină. El știe că și-a îndeplinit misiunea și e mulțumit. Patria are într'ânsul un adevărat fiu, serv credincios, braț tare și minte ascuțită.

Il urmăresc cu închipuirea în drumul său. A ajuns în fața superiorului. O frază tăioasă, un raport sacadat, o mulțumire scurtă.

Salutând energic, motociclistul se declară gata să pornească din nou la o nouă misiune.

In totul lui tot, el aparține patriei, armatei și datoriei.

Pildă de ostaș!

Sergent T. R. VALERIU GRECU

VACA LUI LEBEDEV

PĂȚANIA CAPORALULUI SAVA UNGUREANU

de Locot. rez. ELIE BUFNEA

(Urmare II)

S'a făcut o cercetare amănunțită și aspră și fostul caporal a recunoscut că a voit să se sinucidă, spânzurându-se, că nu mai putea suporta dorul de țara lui.

După câteva zile a fost pedepsit cu douăzeci și cinci de bâte și trimis la minele de cărbuni dela Petrovskizavod, dincolo de lacul Baical, tocmai de unde veniseră ocnașii tunguzi.

Sava Nicolaevici Ungureanu a văzut atunci din nou ca prin vis, dar clar ca, în ziua aceea, pe Grigori Vasilici Lebedev ducând o vacă de funie pe șoseaua Criulenilor și-auzea porunca: trebue să treci Nistrul, — să pleci în Rusia!

Arătarea aceasta l-a urmărit pe Sava tot timpul drumului. Se lupta să o alunge din închipuirea lui, ca o piază rea și nu putea. Ori unde se uita, îl vedea numai pe Lebedev cu vaca de funie. Infățișarea spionului îl chinuia acum ca dracii iadului pe criminali.

S'a sbătut și s'a luptat cu el însuși să uite, să nu mai vadă nimic. Dar se sbătea ca pasărea în laț, ca peștele pe uscat.

Când trenul ieșea din întunericul tunelelor de lângă lacul Baical și se îndrepta spre răsărit, Sava și-a dat seama că ochii i s'au acoperit de pânze negre de păianjen. Nu mai vedea bine și nu se mai putea ține pe picioare. I se părea că nu-i în tren ci pe o corabie hărțuită de furtună. Se îmbolnăvise și-l necăjea gândul c'ar putea să moară departe de tot ce avea acum mai drag — departe de țara lui.

Când s'a spânzurat de o creangă în pădurea Taiga, nu-i părea rău că moare. Atunci era hotărît să moară. Acum era fricos ca un copil mic și simțea cum se ține cu mâinile de icoana țării să nu-l lase singur, să se scufunde în neființă. Și-a adus aminte de o poveste ce o auzise odată într'o șezătoare la un Ateneu în cartierul Ferentari din București: Un tânăr iubea o fată. Drept zălog al dragostei, fata a cerut iubitului inima mamei sale. Zăpăcit și întunecat de dragoste, băiatul a smuls inima din pieptul mamei și-a alergat s'o ducă iubitei. Pe drum, în fugă, s'a împiedecat și a căzut. Inima s'a rostogolit în țărână și uitându-și durerea, a întrebat pe fiul nelegiuit:

— Dragul mamei, te-ai lovit.

Sava se vedea pe sine însuși în tânărul criminal, că ascultase de Tamara Mihailovna. In inima de mamă vedea icoana țării sale. Și de-odată, cu toată puterea ce o mai avea, s'a ridicat de pe scaun, plângând și strigând: Nu! nu sunt eu, nu sunt eu! Iartă-mă, iartă-mă!

Apoi, a căzut mototol între băncile largi al trenului rusesc, înspăimântând pe călători și pe caraula ce îl însoțea.

Așa a ajuns fostul caporal, sfârșit de boală, de dureri și de păreri de rău, la Petrovskizavod, în țara de dincolo de lacul Baical, unde trăiește un neam de oameni numit Bureații. Câte odată se gândea Sava — când se mai putea gândi, — că nici în lună să fi fost nu s'ar fi simțit mai străin, mai singur și mai departe de țara lui decât se simțea acum. Poate, din lună ar fi văzut în depărtări pământul așa cum vede de pe pământ luna, dar de-acolo din mijlocul Bureaților nu-și va mai vedea țara niciodată, decât doar prin vis. Numai inima lui, care bătea tot mai încet, știa cum mai poate cuprinde amărăciunea chinurilor și focul dorului ce-i tăia răsuflarea.

Și cum sta așa lungit pe o rogojină mucegăită în curtea unui spital, i s'a părut că o pisică neagră, mai neagră decât diavolul, și-a înfipt ghiarele în talpa piciorului drept. A încercat să-și strângă picioarele și se sbătea să alunge pisica, dar nu avea nicio putere.

Sava Nicolaevici Ungureanu era pe moarte...

Caraula plecase de mult. Pe cine era să mai păzească?

Din când în când se apropia de el un Bureat bătrân și alunga muștele. Cum neamul acesta de oameni spâni seamănă cu Mongolii și cu Tunguzii, lui Sava i se părea că-i Necuratul, ras de mustăți și de barbă.

O sudoare rece ca ghiața îi brobonea fruntea învinețită. Ar fi vrut să se facă mai mic și mai chircit decât era, să nu cuprindă prea mult loc în pământul unei țări străine. Ii era teamă că pământul Bureaților n'o să-l primească și va ajunge hoit pentru sălbăticiuni.

Câte odată avea mintea limpede și-și da seama de sine însuși. Altădată era cu desăvârșire pierdut.

•

Ropotul unei mitraliere ce trăgea pe semne din apropiere și pocnete de arme l-au făcut pe fostul caporal să deschidă ochii mari și să vadă aievea mitraliera dela pichetul „General Poetaș".

In țara de dincolo de Baical se secerase grâul. Coloniștii și Bureații se răsculaseră împotriva stăpânirii, că din toată agoniseala lor plugărească. Sfatul Republicii nu le-a lăsat merinde de traiu nici pentru o lună. Și acum Armata Roșie trăgea cu mitralierele în plugărimea aceasta, care era mai hotărîtă să moară decât să dea toți sacii de grâu, umpluți numai din truda lor istovitoare.

•

In țăcănitul de mitralieră, Sava s'a revăzut în Basarabia, pe malul Nistrului, surâzător și vesel ca altădată. Iși îmbărbăta camarazii, să tragă vârtos în dușmanul de dincolo de râu.

— Nu vă lăsați, fraților, nu vă lăsați. Țara cade și se ridică numai prin noi! Nu-i țara lor aici! E țara noastră! Nu vă lăsați! — Așa i se părea lui Sava că strigă camarazilor dela pichet.

In lumina care abia mai pâlpâia în ochii lui împăienjeniți de suflul morții, își făcuse loc icoana țării sale rotundă și strălucitoare ca o mărgea de diamant. In fibrele de sânge a ochilor bulbucați de chinuri, ca pe o hartă în linii de oțel, Sava vedea aievea Dunărea, Tisa, Nistrul și Jiul copilăriei și simțea răcoarea binefăcătoare a apelor românești.

Atunci a înțeles Sava pentru întâia și pentru ultima dată că el e pământ din pământul țării sale și a rămas cu ochii ațintiți în depărtări...

•

— Departe de țara sa dragă, îndrăgită între străini, — așa s'a stins caporalul Sava Ungureanu, cu icoana pământului strămoșesc în ochi, în inimă și în suflet.

(Sfârșit)

M. S. Regele Mihai I

M. S. Regina Mamă Elena

Suveranul pe front

De aproape o lună de zile, alături de bravii noştri aliaţi germani, noi românii purtăm sfântul războiu al eliberării fraţilor basarabeni şi bucovineni.

L-am dorit acest războiu de un an de zile, aşteptând clipa supremă cu pumnii încleştaţi pe armă — cu sufletul ferecat de încordarea ceasului cel mare.

Ardeau ostaşii noştri să se bată crunt, aşa cum au vroit anul trecut — şi cu ochii mistuiţi de jar se uitau flăcăii la chipul de arhanghel al tânărului Rege — la faţa de războinic încercat a Generalului Conducător.

Şi ziua răsplăţii a venit şi cu avânt fără seamăn au ţâşnit soldaţii să se jertfească pentru Patrie şi Rege — să arate lumii că virtuţile strămoşeşti n'au murit în generaţiile de azi.

Iar Majestatea Sa Regele Mihai I a pornit din Capitală pe front, pentru ca alături de Conducător să fie în mijlocul ofiţerilor şi soldaţilor săi dragi, să-i îmbărbăteze la luptă şi să le aline rănile prin spitale.

Insoţit de Domnul General Ion Antonescu, a supravegheat, în zilele de 9 şi 10 Iulie, cum se duc luptele în diferite sectoare.

A vizitat mai întâiu o mare unitate din Moldova, apoi a doua zi a trecut prin Iaşi, în Basarabia, unde, pe lângă trupele române a cercetat şi un grup de aviaţie german, felicitând pe aviatori care atunci se înapoiaseră dintr'o luptă victorioasă.

Pretutindeni Suveranul s'a interesat de mersul luptelor, primind explicaţiunile necesare.

La înapoiere a vizitat pe răniţii dintr'un spital din apropierea frontului şi pe cei dela spitalul Sf. Spiridon din Iaşi, cărora le-a oferit pachete de ţigări şi s'a interesat de starea lor.

In gara Iaşi a donat o sumă de bani unei cantine a Crucii Roşii, care ajută pe soldaţii români şi germani.

Cu greu s'a deslipit Majestatea Sa Regele de observatoarele înaintate de peste Prut, unde a auzit pentru prima oară bubuind tunurile româneşti ale desrobirii — de unde a văzut iureşul năpraznic al flăcăilor dărâmând întăriturile bolşevice în chiote de izbândă.

Insufleţirea stârnită de venirea Suveranului a fost fără margini. Luptătorii neodihniţi au văzut în prezenţa Regelui lor un semn norocos de izbândă.

Acolo unde era El — se înfăţişa însăşi Ţara, aducându-le suprema mulţumire pentru jertfele glorioase.

I. VALERIAN

Lipsă de omenie

Războiul are legile lui dela care naţiunile, oricât de îndârjite ar fi în luptă, nu se abat. Pe câmpul de bătaie, ostaşii se înfruntă fără cruţare, slujindu-şi patria şi neprecupeţindu-şi pentru ea, sângele. Când însă un soldat inamic este prins, când altul cade împuşcat, ei nu mai sunt priviţi ca duşmani de soldaţii cu care s'au bătut.

Vitejia lui nu înseamnă lipsă de omenie, şi toate armatele ţin să se supună acestor reguli, pentrucă astfel ele se aşează în rândurile civilizaţiei.

Aviatorii duşmani doborîţi pe pământul Germaniei au fost înmormântaţi cu onoruri militare, iar când trupele greceşti s'au predat, comandamentul militar german a îngăduit ofiţerilor greci să-şi păstreze sabia, în chip de cinstire a vitejiei lor.

Bolşevicii care nu ştiu ce este aceea onoare şi omenie, se bat într'un chip înjositor, viclean, neomenos. Ei maltratează pe prizonier. Mai mult şi mai urât decât atât, se prefac morţi, adică fac pe mortul în păpuşoiu, cum zice românul, iar atunci când sanitari germani se apropie să-i îngroape omeneşte, trag cu arma. Se prefac răniţi, şi când sanitarii germani vin să le dea omenescul ajutor, îi împuşcă.

Purtarea aceasta înseamnă mişelie, căci nu se poate să tragi în oşteanul cu crucea roşie pe braţ, care vine să-ţi lege rana, să-ţi uşureze suferinţele, să-ţi scape vieaţa. Purtarea aceasta arată încă odată că bolşevicii n'au nimic sfânt, că ei se abat dela legile lumile civilizate, că sunt nelegiuţi. Sold. PASCU I.

M. S. Regina Mamă Elena şi d-l Vice-preşedinte al Consiliului, Prof. Mihai Antonescu, printre răniţi

Majestatea Sa Regina Mamă Elena şi-a făcut luminoasa apariţie, la orele 11 dim., însoţită de d-na Catargi şi de d-l Col. Adj. Regal Andronescu.

D-l vice-preşedinte al Consiliului de Miniştri, prof. Mihai Antonescu, înconjurat de d-nii General Iacobici, General Suhăţeanu, Prof. Dr. Tomescu, ministrul Sănătăţii, de alte personalităţi, precum şi de corpul medical militar al Spitalului, a întâmpinat pe Majestatea Sa, după care a început vizitarea tuturor saloanelor unde, pe paturi albe ca neaua, se aflau glorioşii răniţi.

Cu mâna Sa augustă, Majestatea Sa Regina a împărţit fiecărui erou daruri — ţigări, bomboane, cărţi — şi asupra fiecăruia Şi-A coborît surâsul îngeresc, întrebându-i pe ostaşi asupra împrejurărilor în care au luptat şi căzut.

Cu daruri şi cuvinte de caldă încurajare i-a cinstit apoi d-l Prof. Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri.

Medicii îngrijitori ai răniţilor au dat iluştrilor vizitatori lămuriri asupra cazurilor mai deosebite.

Figurile bolnavilor cuminţi, care au trecut cu eroism examenul greu al bătăliei cu duşmanul ţării, s'au înseninat de bucurie şi recunoştinţa primind mângâierile şi darurile Majestăţii Sale şi ale d-lui vice-preşedinte de Consiliu, prof. Mihai Antonescu.

A fost pentru ei o zi fericită pe care nu o vor uita.

Fruntaşul Cătălin

Culcat într'un ogor de grâu
Infanteristul Cătălin,
Scrutează dincolo de râu
O pădurice de arin.

In noapte Prutul curge viu,
Şi păduricea de arin,
In luciul apei argintiu,
Se oglindeşte din senin.

Un greer cântă undeva
De parcă ar întoarce-un ceas.
Din cer, depe iconostas
In vale a căzut o stea.

Din luncă vine miros crud
De flori cosite de curând.
Miroase şi pământul ud,
Şi arma'n mână fumegând.

In faţă pe celalt liman,
In ochiu deschis de luminiş,
O umbră mişcă pe furiş;
O umbră de duşman.

Şi niminea nu l-a văzut
Decât fruntaşul Cătălin.
Un glonte flueră pe Prut.
Şi umbra cade subt arin.

Un greer cântă undeva
De parcă ar întoarce-un ceas,
Dar din arini s'aude glas
Prohoditor, de cucuvea.

Şi Cătălin priveşte'n gol
Spre cel pe care l-a răpus,
Să vadă sufletul de rus:
O broască sare în nămol.

Lt. rez. DEMOSTENE BOTEZ

Cavaleriști germani în înaintare

Îi cunoaştem!

Ţara întreagă vă admiră! Neamul întreg vă urmează în lupta voastră eroică! Toată suflarea românească este mobilizată!

Căci voi sunteţi, ostaşi români, apărătorii dreptului la viaţă ai unui popor care de mii de ani trăieşte pe aceste meleaguri şi va mai trăi încă mii şi sute de mii ani cât va fi lumea lume. Voi sunteţi luptătorii pentru dreptatea românească, pe care n'a încălcat-o nimeni niciodată fără să fie pedepsit şi nimeni nu o va încălca fără pedeapsă, nici de acum înainte. Voi sunteţi biruitorii crucii şi ai lui Christos, împotriva cărora s'au ridicat mulţi păgâni precum s'au ridicat şi bolşevicii de un sfert de veac încoace, dar toţi au căzut în pulbere şi s'au prefăcut în ţăndări, aşa cum şi bolşevicii se vor preface în ţăndări şi vor cădea în pulbere.

Noi, pe barbarii asiatici îi cunoaştem. De sute şi mii de ani, de când s'au revărsat asupra câmpiilor europene, am avut nenumărate ciocniri cu dânşii. Şi totdeauna s'au purtat urît, totdeauna s'au dovedit hrăpăreţi, de rea credinţă şi fără obraz.

Dar totdeauna am ştiut să ne strecurăm pe-alături de primejdie, ori să înlăturăm cu armele primejdia din calea noastră.

Cu atât mai siguri ne simţim de clipa de acum. Astăzi nu mai suntem singuri, cum ni s'a întâmplat să fim mai totdeauna. Astăzi nu luptăm numai cu piepturile şi sufletele noastre, nici numai cu sprijinul duhurilor strămoşeşti. Astăzi suntem rânduiţi în acelaşi front cu cea mai puternică armată a lumii, armata germană, cu cel mai tare popor al Europei, poporul german, şi cu cel mai viguros Stat european, marele Reich German.

Iar astăzi, simţim alături de noi cotul întregii omeniri civilizate, care luptă dela Marea Albă până la Marea Neagră, pentru nimicirea cruntei şi tiranicei stăpâniri a barbarului bolşevism.

Fii mândru, ostaş român, de marea misiune ce-ţi revine! Acum, ca totdeauna, îţi e dată uriaşa sarcină, pe care ai împlinit-o în toată istoria ta: de apărător al Patriei, de liberator al Neamului, de atlet al lui Christos.

V. G.

Jurnal de războiu

Cucerirea Cernăuţilor

După sângeroasele lupte de stradă dela Storojineţ, unde a luptat victorios un batalion de vânători sub comanda colonelului Ludwig din Braşov, luptă care a avut ca efect aproape completa distrugere a oraşului, Comandantul suprem al trupelor româno-germane a dat ordinul să se cucerească oraşul Cernăuţi, prin încercuire, pentru a-l cruţa. La această operaţiune au participat în mod strălucit, cu aceeaşi nebiruită ardoare, alături de camarazii lor români, şi un însemnat efectiv de ostaşi ai minorităţii germane din România, în frunte cu vitejii coloneli Ludwig şi Rottenburg.

Incercuirea a reuşit. La 5 Iulie seara Cernăuţii au fost înconjuraţi din trei părţi. Insă coloanele puternice de fum care se ridicau din oraş, precum şi detunăturile numeroase care se auzeau, lăsau să se tragă concluzia că soldatul bolşevic nu s'a gândit de loc să lase a fi cucerit intact frumosul oraş de pe deal.

Când am cucerit astăzi dimineaţă, cu primele trupe româneşti, oraşul, ni s'a prezentat o privelişte înfiorătoare. Din mai multe locuri incendiile de ieri fumegau; din loc în loc se trăgeau gloanţe din subsoluri sau mansarde, demonstrându-ne încă odată opera bandelor iudeo-comuniste, care în plus trăgeau în mod laş în trupele noastre; străzile fiind încă pustii, iar la mai multe case răsărind mândru tricolorul român şi steagul cu svastică. Incetul cu încetul, figuri bucuroase şi cu pecetea eliberării şi-au făcut apariţia la ferestre zăbrelite şi curând au isbucnit în urale, numeroase mâini ridicându-se spre cer cu salutul german, la trecerea noastră prin faţa lor.

La ora 11 dimineaţa, colonelul Visarion a intrat în oraş în fruntea regimentului său de dorobanţi, a trecut în revistă trupele sale împodobite cu flori şi a celebrat un Te-Deum în piaţa publică. După aceea a ţinut o cuvântare scurtă şi energică trupelor sale, arătându-le importanţa cuceririi Cernăuţilor. Acest ceas sărbătoresc primea o coloratură caracteristică prin sulurile de fum ale caselor care ardeau împrejur.

Intr'adevăr, bolşevicii şi-au făcut de cap în Cernăuţi. Nu numai în ultimele zile. Dela început populaţia a avut o teamă mortală. Mii de oameni au fost, sub diferite pretexte, chinuiţi şi schingiuiţi, deportaţi la muncă silnică pe viaţă, încarceraţi şi spânzuraţi. Nu era nici o justiţie la împărţirea alimentelor sau a obiectelor de îmbrăcăminte. Beţia roşie şi-a lăsat masca să cadă.

Intâlnim în oraş foarte multă lume germană sau care cel puţin vorbeşte nemţeşte. Sunt locuitori de origine etnică germană, ale căror acte n'au fost în ordine în timpul evacuării populaţiei germane sau care a renunţat să plece în Germania pentru colonizare. Ne povestesc scene îngrozitoare din ultimele zile. Toţi sunt obosiţi şi îngroziţi. Spaima morţii a lăsat urme de neşters pe figurile lor.

Ne ducem la căminul german în str. Flondor. Slavă Domnului, a rămas neatins! La fel s'a întâmplat cu palatul Mitropoliei şi cu Universitatea. In schimb, Poşta, Centrala telefonică, uzina comunală de apă, podul pe Prut şi clădirile cele mai din centru au fost distruse cu dinamită. Vandalismul şi-a serbat aici triumfurile sale. Probabil că bănuia că aici i se oferă una din ultimele sale ocazii.

Când am părăsit oraşul cu automobilul încărcat cu flori, oameni surâzători şi fericiţi ne făceau semne de dragoste.

Dr. OTTO FOLBERTH
Cpt. rez. în armata română
reporter de războiu P. P.

Prima ispravă a unei escadrile de bombardament

Când am ajuns la unitate m'au primit camarazii de sbor dela comandamentul de escadrilă şi până la ultimul soldat mitralior, cu explozii de bucurie. Nu mai sburasem de aproape 9 luni şi sgomotul motoarelor mi-au răscolit, din urmă, toate amintirile crescute într'un an de concentrare.

Echipagiile erau de data aceasta mai voioase ca oricând. Străluciau, pe frunţile camarazilor mei, luceferi de biruinţă şi'n fiinţa lor sburdau toţi caii-putere ai motoarelor noastre scumpe.

Ne aflăm pe front. Auzim tunul bubuind surd şi sub orizont.

Echipagele şi-au făcut, la avioane, toaleta de bombardament. Incât, în aşteptarea ordinului de plecare, toată lumea îşi petrece timpul grupată în jurul aparatelor. Toţi sunt calmi şi degajaţi.

La Escadrila vecină s'a primit ordinul de decolare. Recunoaşterea a semnalat un aerodrom bine împodobit cu avioane inamice. Este prima misiune a escadrilei. Avioanele îşi iau locul pentru decolare. Ne-am părăsit orice preocupare şi ne-am făcut mâna straşină după ele. Le-am numărat instinctiv şi ştiu câte vor veni...

Voioşia noastră şi-a reluat cursul. Un adjutant cântă din muzicuţă o doină basarabeană... A trecut timpul pe care-l scontasem pentru misiune. Comandantul nostru a răsărit la marginea aerodromului şi cu binoclul cercetează zarea. Se uită la ceas. Noi aşişderea. Muzicuţa cântă ceva vesel. Nu mai ştim ce, fiindcă în binoclu ne-a răsărit pe cer o gâză. Vin! Toată lumea a sărit în picioare. Este prima noastră emoţie de războiu, este bucuria reuşitei, presupusă prin apariţia primelor avioane întoarse, îngemănată cu teama de a nu se fi întors toate. Şi bucătarii au lăsat cazanul şi au venit la numărat. Parcă şi Haiduc, câinele imens al escadrilei, este neliniştit, se agită, mârâe... Numărăm: unul, două, trei, patru, şase, nouă, unsprezece, unsprezece, unsprezece... Unde-i celelalte două ?

Avioanele aterizează pe rând. Băieţii sar din ele cu voioşie sgomotoasă; este un spectacol necunoscut încă pe aerodrom. Comandantul primeşte raportul echipagiilor, cu figura plină de mulţumire, având pentru fiecare băiat o mângâiere, un cuvânt de laudă, care dă curaj şi celor mai impresionaţi de severa sa disciplină, să-i povestească detaliat faptele de războiu, primele fapte de războiu.

— Ei, cum a fost ? Intrebarea e legitimă pentru cei care nu primiseră botezul focului. Sublt. M. povesteşte transfigurat, în propoziţiuni înflăcărate de patima succesului. Este un tânăr ofiţer observator, provenit din altă armă şi este întâia lui misiune reală. Are un iz de praf de puşcă, proaspăt.

— A fost minunat. Uite, aşa se spărgeau balonaşele A. C. A.-ului, sus, în jurul nostru. Parcă „picasem" într'un crater. Eu am declanşat bombele pe ei, tocmai când fugeau la piese, unii mai somnoroşi decât alţii. I-am făcut praf. Le-am distrus avioanele de vânătoare pe aerodrom. Unele, însă, care luaseră deja aerul, ne-au atacat la întorcere. Vânătoarea noastră se angajează în luptă la „etaj", la 2.000 metri cu „Sebersky-urile" lor urâte, cum sunt cărăbuşii. Pe noi ne-au atacat unele biplane şi mi-au lăsat amintire în profundor, dar şi mitraliorul meu l'a căptuşit. Era un avion negru, fără insignă, care s'a prăbuşit în mlaştină.

Succesul a fost mare. Doi vânători ruşi doborâţi de trăgătorii noştri bravi, ceilalţi alungaţi, multe aparate distruse la sol, iar obiectivul de bombardat, scos din serviciu. Dela noi, un singur echipagiu lipsă. Celălalt a telefonat că a aterizat forţat tot la noi, venind a doua zi la bază, întreg şi cu trenul de aterisaj rupt.

Cu şeful echipagiului dispărut, pregătisem împreună misiunea. Şi-a scris elementele cu stiloul meu. Cu acelaşi stilou am scris, azi, reportagiul acesta, în memoria bunului meu camarad slt. rez. Lipan Mircea şi a echipagiului lui, flacără vie înfiptă în pământ basarabean. Aşa vom muri şi vom învinge cu toţii.

Sublt. av. rez. V. BĂLEANU

INAINTE!

Inainte! Tot 'nainte
Duceţi steagurile sfinte
Peste Nistru, peste Bug,
Să scăpăm fraţii de jug.
Rupeţi lanţul de robie
Comunism şi anarhie.
Nimiciţi pe inamic
Şi tot iadul bolşevic —
Să se'nveţe câinii minte.
Inainte!

Bolşevicul clăpăug,
Animal de pus la jug:
Cap redus, ochi bulbucaţi,
Un turbat între turbaţi;
Animal cu suflet rău,
Fiară făr'de Dumnezeu —
Cică lui i-ar fi menirea
Să conducă omenirea...
Ptiu!... bătu-l-ar zile grele
Şi Armata cu ghiulele.
Spune, tu, Român cinstit,
Dacă s'a mai pomenit
Ca un leneş, un golan,
C'o secere ş'un ciocan,
La trup mare cât un munte,
De-un deget lat în frunte
Şi cu steaua jidovească,
Să vie să-ţi poruncească:
S'arunci icoana din casă,
Să nu-ţi faci cruce la masă,
Să nu crezi în Dumnezeu,
Să-i dai lui, ce este al tău!...

La asemenea călăi
Nici copiii nu-s ai tăi.
N'ai ogor şi nici cămin
Fiindcă-i tot a lui Stalin.
Bravi ostaşi, o lume nouă
Să creiaţi, v'a fost dat vouă.
Calcă deci cu biruinţă
Naţia fără credinţă —
Lumea fără nimic sfânt
Spulber'o, ca pleava'n vânt!...

Pentru Ţară, pentru Rege,
Pentru Cruce, pentru Lege,
Pentru graniţele sfinte,
Inainte!

Inainte şi oriunde
Duşmanul ţi se ascunde,
Fiindcă lui nu-i vine bine
Ca să deie piept cu tine,
Caută-l cu lumânarea
Cât îi Rusia de mare
Şi tot neamul de şacali
Să-l arunci peste Urali,
Să nu rămână nimic
Din tot raiul bolşevic.

Drepturile noastre sfinte
Ne îndeamnă:
Inainte!...

Plut. adm. GH. NEGURIŢĂ

Rușii la subsol

Era prin Iași
Prin strada Cuza Vodă,
Prin războiu,
Știi, parcă văd acuș
Biet Iașul plin de noi
Era plin și de Ruși.
In străzi înghesuială
De lume 'nflămânzită
De subt la un subsol,
Rămas și dânsul gol,
Ferestrele-s stricate
Și larg de tot căscate;
Iar colo la ferești,
Să stai să te crucești,
Vreo patru Ruși
Pe vine puși
Cu capu 'nnăuntru cam băgați,
Se țin plecați.
Sunt ruși soldați
La piept cu semnul roș
Ca creasta la cocoș
Se zic prin Iași că-s cherenscani
Sau chiar republicani
Dar ce fac ei la cel, subsol
Pustiu și gol
De stau așa de nemișcați,
Curat uitați
Cu capete plecate
Le curge apa 'n spate?
Se 'ntreabă lumea trecătoare
Și prin noroiu înnotătoare
Văd ei ceva? Așteaptă poate?
Ori scot ceva și nu pot scoate?
Și ian priviți-i, observați-i
Cum stau cu gurile deschise
De parc' ar face inhalații!...
— Dar ce-i acolo gospodin?
Intrebă cineva trecând.
Ei stau cu toții nemișcați
Să dea răspuns nici gând
Nici unul nu se 'ndură
La zis ceva din gură
Dar vine 'n urmă cineva
Ce 'ntreabă pe rusește:
— Ce stați? Ce faceți acolo??
Și unu-atunci grăește:
— Poi stăm, mă rog
— Ce să vă spun?
Am dat de-un lucru bun:
Se simte un miros foarte viu
De țuică și rachiu!...
Și noi îl tragem cât de cât
Să meargă până 'n gât.

TH. D. SPERANȚIA

Tunul.

— Care tun îi place mai mult soldatului, dește Vasile?

— Ia, tutunul!

Epistoliile soldatului Neață

Dăundeva d'pă Front

Maritica neichii Dragă

Află căți scriiu dentrun Spetal dă campanie unde mă aflu. Bine știi dorec și tie la fel da numa că mă cam tinea nițel mâna Dreaptă sus că m-a atins un glonț dă metraleră Bolșevică, ardeoar fou u cine a făcuto cu tot, că trăsese rusu deo apucase lătrat, păra n'am dat cu alde don Sergent Ionică Ion pă burtă pă le spate după neste boziiii care era acolo. Și cum nea'n dat Noi [redacted] trăgea bolcevicul dă parcă văzuse pă Dracu gol căl ia dă gât lualar. Io zic Don Sergent al omor? Zic lasăl bă pă Mine căs gradat, ce ești nebun?!! Io îl las, [redacted] și Dumnealui o ia binișor binișor și pâc în dovleacu rusului dă iam văzut Io în ochii Mei neste stele dă te cruceai. Atunci săru iute la Metraleză să pun mâna pă ea. Puse mâna pă Ea da pasămite mă văzu alt bolcevic că mă trezi co Fasolică dă glonte taman lângă umăr. Strânse metraleza la pept ți înjurai dă Mamă pă bolcevici cu toate că Ea nu era carevasăzică Vinovată și nuș cum s-a făcut că mă duse la anbolanță și pormă la Spetal. Dacă acușica când îți scriu epistolia mă cam ține mâna dăla buricele ei, să știi însă că Io m-am vorbit cu Nae dăla patu dă lângă ușă din Devizea den Gardă să fugim daiaca. Nu e nenișorule aici dă noi. Fugi Maritico la Regiment că ce o fi [redacted] zicând fratiiiiiii iote Neață la julit o metraleră la mână și la bostan și gata să sperie. Pormă o săți scriu Maritico cu arma pă umăr dăla Cheef unde am [redacted] auzit Io că ne ducem tot dând bolseviciiiiiii da berbeleacu. Pă la Voi ce mai e Maritico craci a puso Nea Stralin dă mămăligă. Las pă mine și pă don Sergent Ionică Ion căl învățăm noi minte pă mustăcioșul ăla dă Stralin săși mai zică Măcelar și să tae popii și copiii ca Nețișor al nostru mâncalar tata.

Te pupă al matale rănit

Neață

Când pleacă trenul

Căpitanul Iacobeti
Calistrat
Cată 'ntr'una la ciasornic
Supărat.
Trebuește'n astă seară
Ca să plece negreșit
La Calafat
E chemat
A trimis pe ordonanță,
Pe Ilie, pân'la gară
Ca să vază la ce oră
Pleacă trenul cel de sară,
Dar Ilie
A uitat să mai vie.
Și gândește căpitanul
La Ilie
Ce-a pățit să nu mai vie?
O fi dat de vr'un prieten?
Stau la sfat?
Ori vr'un camion pe stradă
La călcat?
Ciasul șapte jumătate
Și mai bine
A plecat mai mult de-o oră
Și nu vine.
Și să-i zici măcar o vorbă
Lui Ilie
Cât de blândă chiar să fie
Hai pe loc
Il faci foc!
Că el ce-i, că dânsul cine-i?!
Ca să-i spui?...
Să-i faci observații lui?
In sfârșit la opt trecute
fată-l vine.
Cum îl vede căpitanul:
— D'apoi bine?
Cum de-ai stat atâta vreme?
Ai uitat
Că eu musai voiu să plec
La Calafat?
— Cum să uit? Să uit eu? Vai!...
Eu ori fac cum trebui lucrul
Ori scot brișca și mă tai!...
Dar să văd de pleacă trenul
Chiar la opt adevărat
Eu am stat acolo fată
Pân' văzui când a plecat.

STRIGATURI

Cine nu știe juca
Nu cunoaște dragostea,
Cine nu știe sări
Nu știe nici a iubi.

Pățaniile soldatului Neață

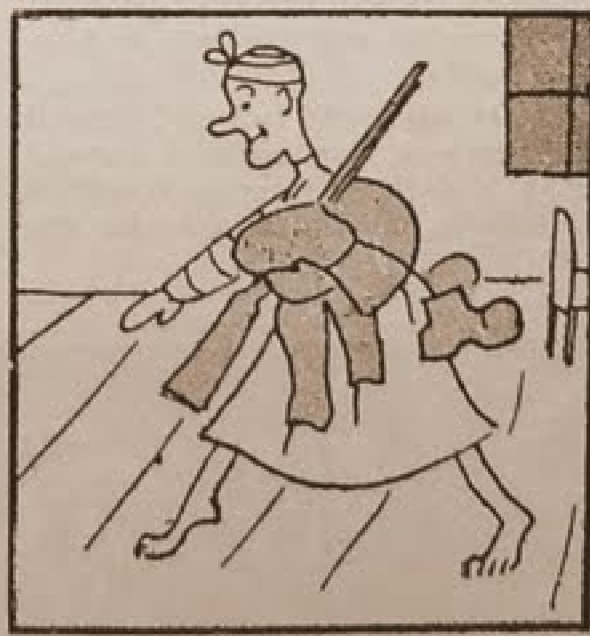
de Neagu Rădulescu

Doctorul: Acum dacă stai liniștit, într'o săptămână te faci bine și îți dăm concediu să te duci s'o vezi pă Marițica.

Neață: Auzi să mă bage pă mine în spital pentru un fleac de glonț în mâna dreaptă și pentru altu care îmi luă coaja capului!

— Mi-o fi mie dor de Marițica, da mai dor mi-e vere de camarazii mei și de don' locotenent. Așa că o s'o tulesc înapoi.

— Uite așa îmi stă mai bine, cu toate că nu putui să pun vestonu. Și-acu pă bolșevici, don Neață, înainteeeee marș!

Faptele săptămânii

Camaraderia româno-germană

Pe zi ce trece se cimentează tot mai puternic frăţia de suflet între oastea glorioasă germană şi mai mica, dar tot aşa de hotărîta noastră oştire.

Veştile pline de bucurie şi dătătoare de nădejdi ce ne vin de pe front, au făcut să izbucnească deodată în întreg sufletul neamului românesc o mărturisire de iubire faţă de luptătorii germani.

Naţia românească ştie că soldaţii marelui Füehrer luptă şi cad acolo pe pământul românesc, pentru eliberarea sfintelor brazde basarabene.

Luptând pentru noi, amestecându-şi generosul lui sânge cu martirizatul nostru pământ, soldatul german şi-a câştigat pentru veşnicie dreptul la recunoştinţa şi iubirea noastră. De aceea poporul românesc vede azi pe soldaţii germani cu ochii tot aşa de plini de iubire, tot aşa de înduioşaţi, precum îşi priveşte pe proprii săi flăcăi.

DIN ŢARĂ

SĂPTĂMÂNA trecută s'au ţinut 2 consilii de miniştri sub preşedinţia d-lui vicepreşedinte al consiliului de miniştri, d-l profesor Mihai Antonescu.

S'a hotărît mărirea salariilor funcţionarilor publici, s'a fixat preţul grâului de 110.000 lei vagonul şi s'a stabilit felul de organizare administrativă în Bucovina şi Basarabia.

Membrii Guvernului s'au dus apoi la gara Mogoşoaia să primească un tren de răniţi care venea de pe front.

PRINTR'UN decret-lege, moştenitorii (copii, soţie, fraţi, nepoţi) ai militarilor căzuţi în războiul pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei, vor fi scutiţi de a plăti impozitul pe moştenire.

Ascultaţi în fiecare zi dela 14,20—15,20 „Ora ostaşilor la Radio"

DL PROF. MIHAI ANTONESCU, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, a vizitat săptămâna trecută spitalele Saint Vincent de Paul şi Filantropia din Bucureşti, unde se găsesc răniţi de pe frontul de luptă.

D-sa s'a interesat de starea fiecărui rănit, împărţindu-le daruri şi dând dispoziţii să li se dea cărţi de citit.

ÎN BUCOVINA au sosit primii funcţionari care să se ocupe cu administrarea şi organizarea satelor şi oraşelor.

ZILNIC continuă să sosească la Ministerul Apărării Naţionale diferite sume de bani, mai mari sau mai mici, pentru ajutorarea familiilor soldaţilor răniţi sau morţi în războiul sfânt contra bolşevismului.

DEOCAMDATĂ refugiaţii din Bucovina şi Basarabia nu se pot întoarce la locurile de unde au plecat, până când nu se organizează totul pentru ca populaţia să aibă ceea ce îi trebue, căci bolşevicii au distrus totul când au fugit.

AVIATORII bolşevici văzând că nu pot să bombardeze oraşele româneşti, fiindcă sunt fugăriţe şi doborîte de români, au început să-şi vopsească avioanele cu culorile române (tricolorul sau crucea germană), numai putând să înşele populaţia.

Iată la ce murdării ajung aceşti oameni fără Dumnezeu.

DIN cauza războiului nu se mai poate aduce în ţară sfoară de Manilla pentru legatul snopilor. Pentru a ajuta pe agricultori, guvernul a adus sfoară de hârtie din Germania, care este tot aşa de bună la snopi şi va fi şi mai ieftină.

DIRECŢIA generală a poştelor anunţă că începând dela 9 Iulie se primeşte corespondenţă (cărţi poştale şi scrisori cu acte) pentru Cernăuţi.

D-NA MARIA GENERAL ANTONESCU a vizitat săptămâna trecută pe soldaţii răniţi dela spitalul Colţea.

TOŢI evreii care nu fac armata, pe lângă taxele care trebue să le plătească la Stat, sunt obligaţi să muncească în interes obştesc 60 zile pe an, cei în vârstă dela 21—24 ani şi dela 41—50 ani, câte 90 zile pe an cei în vârstă dela 26—41 ani şi 120 zile pe an cei dela 24—26 ani.

DE PESTE HOTARE

ÎN INDIA, răscoala poporului împotriva stăpânirii engleze se întinde din ce în ce mai mult.

DUCELE a primit defilarea trupelor italiene care au plecat pe front ca să lupte contra bolşevismului.

DEPUTAŢII comunişti din Bulgaria au fost daţi în judecată pentru activitate comunistă împotriva Statului bulgar.

ÎN LITUANIA, Letonia, Estonia şi Polonia, populaţia a făcut mari manifestaţii de bucurie soldaţilor germani, care au scăpat-o de teroarea bolşevică.

DUPĂ ce Croaţia s'a despărţit de Serbia şi Muntenegrul, cu care formau la un loc Statul iugoslav, iată că şi Muntenegrul a luat hotărîrea şi a devenit Stat liber.

Noul Stat Muntenegru va avea în frunte un Rege, adică va fi Stat monarhic, dar până la alegerea Regelui, a cerut Maiestăţii Sale Regelui-Împărat al Italiei să le numească un Regent, adică loctiitor de Rege.

PRIMUL batalion de voluntari spanioli a plecat spre frontul sovietic.

GUVERNUL japonez, prezidat de prinţul Konoye şi-a dat demisia pentru a face loc unui alt guvern mai puternic, chemat să facă faţă evenimentelor din ţară şi peste hotare.

PRESA GERMANĂ laudă armata română şi pe d-l general Ion Antonescu, spunând că România şi-a câştigat în mod glorios locul în noua ordine europeană.

ÎN AMERICA peste 2.000 de preoţi refuză să sprijine războiul.

POŞTA SENTINELII

Fruntaş Iorgulescu N. Matei. „M'am gândit că e mai bine deocamdată să vă înfăţişez frământarea sufletului meu şi dorul fierbinte de a sluji patriei, de a fi scut a lor mei şi mândrie a familiei mele. Dacă veţi crede că sunt în stare să pun şi pe hârtie ce simt, am să vă trimit ceva şi pentru frumoasa noastră revistă „Sentinela".

Aşteptăm cu multă încredere slova d-tale. Ai mare dreptate. Mai ales astăzi. Deaceea tot ce aşternem pe hârtie, din porunca ascunsă a sufletului, se cuvine să scrim întocmai şi pe câmpul de bătae, cu litere de sânge. Aceea este cea mai înaltă glorie la care putem râvni.

Caporal Bengulescu Ioan. Versurile pe care le trimiţi sunt pline de însufleţire ostăşească.

Sunat-a ceasul isbăvirii
Şi-i scris pe-al nostru sfânt drapel
C'am mai învins şi-om mai învinge
Prin semnul crucii şi prin El!...

Caporal Ivan P. Marin. A făcut o glumă proasă cu d-ta acela care ţi-a spus că „s'ar cere pentru publicare plata unei taxe". Dovada ţi-o facem mai jos, publicând ce-am primit dela d-ta, numai fără „taxă", dar şi cu mulţumiri.

La chemarea dată de domn'General
Au pornit Românii ca spre un altar
Au lăsat Românii plug, sapă şi grapă
Şi-au pornit la luptă cu Rusia toată.
Au lăsat nevastă, copii şi părinţi,
Şi-au pornit la luptă, mândri şi uniţi;
A lăsat ciocanul, coasa şi toporul
Şi-a luat puşca, dârz, în mână, tot [poporul
Tot poporul nostru, ca un singur val,
La chemarea dată de domn' General...

Soldat Ciornohuzi D. Primim foarte multe versuri, de bună seamă fiindcă — aşa cum zice o vorbă veche — „Românul e născut poet"... Avem loc destul de puţin la această rubrică: iată pricina pentru care nu putem desprinde decât o strofă, din cele primite:

Acesta e răsboiul sfânt
De desrobire creştinească
Un liber şi creştin pământ
E tot ce avem în Ţara Românească.

Evenimente din războiu

FRONTUL GERMAN DE RĂSĂRIT. Formaţiunile blindate sovietice, încercând să astupe spărturile făcute de germani în fortificaţiile liniei Stalin, au fost distruse.

Inaintarea spre Kiev se face în marş forţat de către trupele germane. Toate contra-atacurile sovietice încercate în acest sector, au fost respinse cu pierderi sângeroase pentru bolşevici. Anumite unităţi sovietice au fost încercuite şi se aşteaptă predarea lor.

Ultima fortificaţie a liniei Stalin care se află spre est de Witebsk a fost cucerită de trupele germane. Cu ajutorul tunurilor grele şi al mortierelor germanii au reuşit să reducă la tăcere bateriile din cupole. Intr'un elan neasemuit infanteriştii germani şi trupele de geniu au reuşit să cucerească întăriturile, sfărâmând cupolele de beton cu explozibile.

După căderea acestor fortificaţii, trupele germane de „izbire", au pătruns prin unghiul mort al celorlalte adăposturi cucerind din amândouă flancurile toată această poziţie de apărare.

In cursul ultimelor zile au fost distruse peste 300 avioane sovietice; astfel că dela începutul războiului şi până azi, aviaţia sovietică a pierdut, atât în luptele aeriene, cât şi pe terenurile aerodromurilor peste 7.200 aparate.

In ultimele 24 ore trupele germane au ajuns la 100 mile de Moscova.

Frontul româno-german. Pe frontul nostru, armatele germano-române, fugăresc pe bolşevici, spre şi dincolo de Nistru.

Situaţia operaţiunilor pentru desrobirea Bucovinei şi Basarabiei, este următoarea:

Bucovina, Nordul Basarabiei şi Basarabia de mijloc, sunt curăţate de hoardele bolşevice.

In seara zilei de 16 Iulie, d-l General Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român şi-a făcut intrarea triumfală în Chişinău, în fruntea trupelor glorioase.

OPERAŢIILE PE CELELALTE FRONTURI. In lupta contra Angliei, aviaţia germană a bombardat din nou cu formaţiuni puternice portul de aprovizionare Hull, provocând mari incendii.

In Africa de Nord avioanele de vânătoare germane au împrăştiat coloane de automobile britanice în apropiere de Sidi-el-Barrani.

In împrejurările Tobrukului aviaţia germană a redus la tăcere bateriile inamice.

De asemenea a fost bombardat Canalul de Suez.

Din Ankara, se anunţă că săptămâna trecută au isbucnit sângeroase demonstraţii în Ucraina, contra Sovietelor. Vineri au avut loc la Kiew mari demonstraţii anti-bolşevice.

Mulţimea a încercat să ia cu asalt cazarma G. P. U., dar atacurile au fost respinse, făcând multe victime.

Sâmbătă după amiază au avut loc încercări asemănătoare de demonstrare la Odesa, Charkow şi Dujeprodschersinsk. A intervenit miliţia şi armata. Zeci de mii de oameni au fost arestaţi de G. P. U. Mai mult de 1.000 din cei arestaţi au fost împuşcaţi.

Cu prilejul luptelor din faţa Leningradului, un motociclist dela statul major al unei divizii germane a făcut singur 43 de prizonieri şi a capturat 4 mitraliere inamice în ziua de 14 Iulie.

El se găsea în avangarda postului de comandă al aviaţiei, când a fost întâmpinat de un grup de 6 bolşevici ce ieşiseră dintr'un lan de grâu, cu armele în mâini.

Văzând aceasta, el opri imediat motocicleta, luă în mână revolverul automat şi omorî trei bolşevici, mai înainte ca aceştia să poată trage. Ceilalţi depuseră apoi armele.

In acelaş timp însă, focuri de armă fură trase din lanul de grâu din faţă. Motociclistul se întoarse, trase şi el câteva focuri şi strigă bolşevicilor să se predea, şi aceştia au aruncat armele şi s'au predat.

C. 40.928.— M. O., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREŞTI